

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku A. sp. z o.o. sp.k. w C.
przy uczestnictwie B. K.
o orzeczenie zakazu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt XII Ga (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na nieważność postępowania, występowanie na jego tle istotnego zagadnienia prawnego, a także oczywistą

zasadność skargi. Po pierwsze, w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania. Wbrew twierdzeniom skarżącego za przyczynę nieważności postępowania nie można uznać pominięcia dowodu z przesłuchania uczestnika postępowania. Nie ma przy tym znaczenia, że początkowo Sąd uważał ten dowód za potrzebny, bo wezwał uczestnika do obowiązkowego uczestnictwa w rozprawie, jednak uczestnik nie uczestniczył, przedstawiając prawidłowe zwolnienie lekarskie. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego powołanego w odpowiedzi na skargę trafnie bowiem wynika, że skoro uczestnik może przedstawiać swoje racje w pismach składanych w sprawie, a ponadto jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, to w gestii Sądu jest ocena potrzeby i niezbędności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania uczestnika – Sąd może w tej kwestii zmienić zdanie. Po drugie, w sprawie nie występuje istotne zagadnienia prawne. Ma ono sprowadzać się do potrzeby wypowiedzi Sądu Najwyższego co do zakresu związania sądu orzeczeniem innego sądu. W przypadku rozstrzygnięć w przedmiocie ogłoszenia upadłości ma bowiem znaczenie nie tylko to, czy ogłoszono upadłość, lecz również na jakiej podstawie prawnej – w zależności od podstawy prawnej m.in. biegnie termin na orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Zauważyć trzeba, że jest jasne, że sądy wiąże sentencja orzeczenia innego sądu. Sentencja ta z reguły nie zawiera jednak podstawy prawnej – tę należy wyinterpretować z uzasadnienia. Nie oznacza to wcale, że uzasadnienie wiąże inny sąd, jednak nie wyklucza również przyjęcia przez niego za trafną podstawy prawnej sentencji. Nie ma zatem potrzeby wyjaśnienia tej kwestii. Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Oczywista zasadność miałaby wynikać z wadliwego przyjęcia przez Sąd II instancji, że w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości spółki, w której uczestnik postępowania pełnił funkcję członka zarządu, Sąd II instancji zmienił orzeczenie co do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Zdaniem skarżącego w tamtym postępowaniu z uzasadnienia orzeczenia sądu I instancji jest jasne, że wniosek oddalono ze względu na nieudowodnienie przesłanek (art. 6 k.c.). Skoro jednak Sąd II instancji wyraźnie stwierdził, że zmienia zaskarżone orzeczenie tylko w zakresie tego, jaki podmiot ma być obciążony kosztami postępowania, to nie można przyjąć, że zmieniono podstawę prawną orzeczenia o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, przyjmując, że spółka nie ma majątku na koszty

postępowania (art. 13 p.u.). Nie jest to jednak rozumowanie trafne. Skoro Sąd II instancji uznał za trafne rozstrzygnięcie w przedmiocie oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, a w sentencji tego rozstrzygnięcia nie była powołana jego podstawa prawna, to uznając trafność rozstrzygnięcia, lecz na innej podstawie prawnej, trudno aby je zmieniał lub uchylał orzekając dokładnie to samo. Utrzymał zatem w mocy sentencję, a jedynie w uzasadnieniu wskazał, że właściwa jest inna podstawa prawna. Nie doszło zatem do zmiany orzeczenia, a jedynie do zmiany jego podstawy prawnej. W tym stanie rzeczy orzekając w tym postępowaniu Sąd mógł, a nawet powinien przyjąć, że podstawą prawną oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki była norma prawna wskazana przez Sąd II instancji, a nie Sąd I instancji. W tym zakresie nie można zatem mówić o oczywistej zasadności skargi.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.